

Arrest

**nr. 151 171 van 24 augustus 2015
in de zaken RvV X en RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, beiden op 15 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring (RvV X) en de nietigverklaring (RvV X) te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 december 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van voormelde gemachtigde van 4 december 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 december 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2015 met refertenummer X in de zaak met rolnr. X.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij bijgestaan door advocaat M. KALIN *loco* advocaat B. SOENEN (RvV X) en advocaat A. SENAVE *loco* M. SAMPERMANS (RvV X) en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER (in de zaak RvV X), alsook van attaché S. GRUSZOWSKI (in de zaak RvV X), die verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, dient op 15 april 2008 een eerste asielaanvraag in.

Op 28 juli 2008 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 20 januari 2010 trekt de commissaris-generaal de beslissing van 28 juli 2008 in.

Op 9 februari 2010 verklaart de Raad bij arrest met nr. 38 465 het beroep ingediend tegen voormelde beslissing zonder voorwerp.

Op 13 april 2010 weigert de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 4 juli 2012 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker afgeleverd.

Op 11 juli 2012 dient verzoeker een eerste aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

Op 16 oktober 2012 dient verzoeker een aanvraag tot toelating van verblijf op grond van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet.

Op 1 juli 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot niet-inoverwegingname van de aanvraag tot toelating van verblijf.

Op 20 mei 2014 verklaart de gemachtigde de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 1 juli 2014 dient verzoeker een tweede aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

Op 4 december 2014 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) voormelde aanvraag onontvankelijk.

Dit is de eerste bestreden beslissing die aan verzoeker op 19 december 2014 ter kennis werd gebracht en die als volgt luidt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie, namelijk dat betrokkene in de Belgische samenleving geïntegreerd is, dat betrokkene reeds het getuigschrift maatschappelijke oriëntatie behaalde (zie getuigschrift Kompas), dat hij zich inschreef bij CVO De Bargie voor het volgen van Nederlandse taallessen (zie inschrijvingsformulier) en dat betrokkene uiterst werkwilbig is en gewerkt heeft als seizoenarbeider (zie arbeidsovereenkomst, salarisstrookjes), kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden,

aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene verklaarde in België te zijn aangekomen op 14 april 2008, hij diende op 15 april 2008 een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 13 april 2010 met een beslissing van weigering de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De duur van de asielprocedure - namelijk bijna 2 jaar-was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene heeft reeds geruime tijd een hechte relatie met mevrouw M. C. (RR: ...) die in het bezit is van een B-kaart. Op 16 januari zijn betrokkene en zijn levenspartner voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent getrouwd. Samen hebben zij 3 kinderen, zij wonen allen samen en betrokkene zorgt mee voor de opvoeding van de kinderen. Een scheiding van zijn echtgenote en zijn kinderen houdt dan ook een ernstige schending in van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) in.

Dit element kan niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen geen breuk van de duurzame relatie betekent dan wel van de relatie met de kinderen, maar slechts een tijdelijke scheiding wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien dient opgemerkt te worden dat om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het kader van een duurzame relatie of legaal in België verblijvende kinderen betrokkene de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in de wet van 15 december 1980. In zijn arrest dd. 27 mei 2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)". Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij reeds enkele aanvragen tot gezinshereniging opstartte maar dat hij niet voldaan heeft aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 10 van de wet van 15.12.1980 meer bepaald legde betrokkene niet alle in artikel 12bis, §2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde bewijzen voor. "Het is de verantwoordelijkheid van betrokkene om een aanvraag gezinshereniging in te dienen die aan alle indieningsvoorwaarden voldoet."

Op 4 december 2014 wordt tevens een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, aan verzoeker ter kennis gebracht op 19 december 2014.

Dit is de tweede bestreden beslissing die als volgt luidt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: geboortedatum: geboorteplaats: nationaliteit:
K., E. (...), (...) Rwanda (Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij twee ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissingen, met name het verzoekschrift gekend onder rolnummer X betreffende een beroep tot nietigverklaring, ingediend op 15 januari 2015 en het verzoekschrift gekend onder rolnummer X betreffende een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring, eveneens ingediend op 15 januari 2015.

2.2. Ter terechtzitting wijst de kamervoorzitter op artikel 39/68 – 2 van de vreemdelingenwet en stelt dat beide beroepen ingediend werden door dezelfde verzoekende partij, dezelfde bestreden beslissingen betreffen en bovendien op dezelfde dag ingediend werden.

Artikel 39/68 - 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”*

2.3. Aan de verzoekende partij wordt ter terechtzitting gevraagd of zij een voorkeur heeft voor één van de twee neergelegde verzoekschriften. De voorzitter verduidelijkt dat indien de verzoekende partij niet uitdrukkelijk een voorkeur aanduidt, de Raad zal oordelen op grond van het laatst ingediende verzoekschrift. De verzoekende partij zal dan geacht worden afstand te doen van het andere verzoekschrift. Met toepassing van artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet worden de beroepen met nr. X en nr. X van rechtswege gevoegd.

2.4. Na onderling overleg tussen de verzoekende partij en haar beide verschenen advocaten, beslist de verzoekende partij ter terechtzitting dat zij afstand doet van haar beroep in de zaak RvV X. Zij wenst dat de zaak RvV X behandeld wordt. Gelet op het voorgaande wordt de afstand van geding vastgesteld in de zaak met rolnummer RvV X.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. De verwerende partij werpt een exceptie op van onontvankelijkheid voor wat het bevel om het grondgebied te verlaten, betreft:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, voor zover dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 . Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: "Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°. 2°. 5°. 11" of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven." (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°. 5°. 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. Gezien in casu art. 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet toepassing vindt, beschikt de gemachtigde van de Staatssecretaris niet over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid. In casu werpt verzoekende partij een schending op van de materiële motiveringsplicht, doch toont geenszins met concrete

elementen aan dat hij enig reëel risico op een schending van deze verdragsartikelen loopt, zodat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren. De verweerder besluit dan ook dat het annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

3.1.2. Ter terechtzitting wijst de kamervoorzitter op de door verweerder in haar nota opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het beroep met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten gezien de gebonden bevoegdheid van de verwerende partij.

3.1.3. De verzoekende wijst op haar tweede middel, specifiek gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, de schending van artikel 8 van het EVRM, een hogere rechtsnorm. Haar gezinsleven situeert zich enkel in België. Tevens verwijst zij naar haar eerste middel inzake de afgewezen aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet: Zij is gehuwd met een dame met een verblijfsrecht in België, heeft met haar 2 kinderen van 4 en 5 jaar oud, haar echtgenote werkt. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geen specifiek antwoord gegeven heeft op de aangevoerde middelen van het verzoekschrift, enkel een standaardformulering in de bestreden beslissing.

3.1.4. Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

3.1.5. *In casu* dient te worden vastgesteld dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door verzoeker geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan aan verzoeker dan ook geen nut opleveren.

Er mag echter geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, *cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In casu voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze schending dient bijgevolg eerst te worden onderzocht.

3.1.5.1. In het verzoekschrift voert verzoeker wat artikel 8 van het EVRM betreft het volgende aan:

“Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dat voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip 'gezinsleven' in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de familiale band tussen echtgenoten aangenomen dient te worden³. Ook met betrekking tot de familiale band met de gemeenschappelijke, minderjarige kinderen, kan er niet betwist worden dat verzoeker een feitelijk gezin vormt.

Aangezien verzoeker aldus onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt, dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw genomen te worden. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de 'inmenging van het openbaar gezag' inderdaad bij wet is voorzien, met name in het artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

Wat de tweede voorwaarde betreft, de legitimiteitstoets, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minsten één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, namelijk de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan de staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of anders geformuleerd moet er een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets).

Om te bepalen of er inmenging op het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden, moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. In geval van een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, neemt het EVRM niet aan dat er een inmenging is, en moet de Belgische Staat enkel nagaan of er op haar geen positieve verplichting rust om het gezinsleven verder in stand te houden.

Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid. Deze 'fair balance'-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden nagekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 EVRM niet nagekomen. Als er na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.⁴

In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands" heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,...

Met betrekking tot de reële banden met het land van herkomst, dient inderdaad te worden gesteld dat verzoeker tot 2008 in het land gewoond heeft. Toch dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn land indertijd verlaten heeft asielzoeker. Bovendien ligt de situatie anders voor de echtgenote en de kinderen van verzoeker: mevrouw woont sedert jaren op het Belgische grondgebied, is hier in het bezit van een verblijfsvergunning, en heeft haar centrum van belangen op alle vlakken in België gevestigd. Het is niet redelijk verantwoord om van de echtgenote van verzoeker te verwachten dat zij haar leven hier in België, en niet in het minst haar vaste arbeidsbetrekking in de steek zou laten om zich samen met haar nog zeer jonge kinderen naar Rwanda te begeven. Wanneer zij haar echtgenoot naar Rwanda zou volgen, zou de echtgenote van verzoekster zeer waarschijnlijk haar werk verliezen. Bovendien zijn de kinderen van verzoeker in België geboren en hebben zij heel hun jonge leven niets anders gekend dan hun omgeving hier in België. Verwachten dat de kinderen van verzoeker losgerukt zou worden uit hun vertrouwde omgeving, is in strijd met het artikel 8 EVRM.

Gelet op het feit dat het hier gaat om een zeer hechte gezinscel, de moeilijke situatie waarin de echtgenote van verzoekster zou terechtkomen, de nog zeer jonge leeftijd van hun gemeenschappelijk kinderen en de gevolgen die een verwijdering zou kunnen hebben op hun ontwikkeling, en de mate van afhankelijkheid van alle gezinsleden ten opzichte van elkaar, dient in deze te worden gewezen dat het algemene belang van verwerende partij niet kan prevaleren op de persoonlijke belangen die verzoeker kan laten gelden.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing geen enkel gewag van een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 EVRM, laat staan dat deze overweging zo nauwkeurig mogelijk gemaakt zou zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele manier dat de Belgische Staat ook maar de minste afweging van belangen heeft gemaakt. De Belgische Staat heeft volledig nagelaten om de actuele gezinssituatie van verzoeker in ogenschouw te nemen en na te gaan of er aanwijzingen zijn dat het gezinsleven van verzoekster niet verder gezet zou kunnen worden, elders dan in België. Zelfs wanneer men dus niet tot de conclusie zou komen dat er inderdaad een schending is van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, is het overduidelijk dat de Belgische Staat tekort schiet in haar zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering. De bestreden beslissing toont immers geen enkel spoor van de nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging.”

3.1.5.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij houdt voor dat zijn recht op zijn privé- en gezinsleven geschonden wordt nu hij niet kan blijven bij zijn naaste familie in België. Vooreerst merkt verweerder op dat het EH RM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/A/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.). Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007). Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad enkel tot gevolg dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM." (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij gaat hier zelfs niet op in, doch beperkt zich tot de vage bewering dat zij haar leven in België heeft opgebouwd en van haar niet kan worden verwacht dit leven zomaar te kunnen achterlaten.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard, en dat aan verzoekende partij bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de beginselen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert."

3.1.5.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Inzake artikel 8 van het EVRM voert verzoeker aan dat hij sinds 2008 in het rijk verblijft en hij de echtgenoot is van mevrouw M. C, die in het bezit is van een B-kaart. Zij hebben zeer jonge kinderen en vormen een hechte gezinscel.

In casu wordt niet betwist dat verzoeker in België een gezinsleven heeft. Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van verzoeker.

Volgens het EHRM moet er in dit geval onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §33; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63). Teneinde de omvang van voornoemde verplichting te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven/gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker als hinderpaal aanvoert dat zijn echtgenote sedert jaren legaal in België woont, hier het centrum van haar belangen heeft en hier tewerkgesteld is, zodat niet kan verwacht worden dat zij haar vaste arbeidsbetrekking in de steek zou laten om zich samen met haar nog zeer jonge kinderen naar Rwanda te begeven, dient te worden opgemerkt dat verzoeker hiermee niet aanduidt dat het voor zijn echtgenote die eveneens afkomstig is uit Rwanda, en hun kinderen onmogelijk zou zijn om zich samen met verzoeker naar zijn land van herkomst of elders te begeven om daar hun gezinsleven verder te zetten.

Waar verzoeker meent als hinderpaal aan te kunnen voeren dat zijn kinderen in België zijn geboren en bijgevolg geen ander leven kennen, geldt dat verzoeker zich in de regel dient te stellen met de Belgische verblijfswetgeving, hetgeen niet noodzakelijk de definitieve verwijdering van verzoeker uit het Rijk dient te betekenen. Verzoeker toont niet aan dat de kinderen niet tijdelijk bij hun moeder die verblijfsrecht bezit, kunnen verblijven in het Rijk.

In casu blijft verzoeker in gebreke om concrete hinderpalen aan te voeren die het aannemelijk maken dat het uitbouwen of verderzetten van een familiaal of privéleven elders dermate bemoeilijk zou worden, dat er tot een schending van artikel 8 van het EVRM dient besloten te worden.

Daarenboven wijst de Raad er op dat, *in casu*, de gemachtigde in de bestreden beslissing houdende de ontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet als volgt, heeft gemotiveerd:

“Bovendien dient opgemerkt te worden dat om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het kader van een duurzame relatie of legaal in België verblijvende kinderen betrokkene de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in de wet van 15 december 1980. In zijn arrest dd. 27 mei 2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)”.

In het kader van het nagaan of er een positieve verplichting op de staat rust om het gezinsleven van verzoeker te handhaven, kan er vervolgens ook onderzocht worden of verzoeker zelf reeds de wettelijke bescherming heeft opgezocht die desgevallend bestaat voor zijn gezinsleven. Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt dat hij reeds enkele aanvragen tot gezinshereniging opstartte, onder meer op 16 oktober 2012, maar dat hij niet voldaan heeft aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 10 van de vreemdelingenwet. Verzoeker bracht niet alle in artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet bedoelde bewijzen bij. Verzoeker liet onder meer na een geregistreerd huurcontract en een bewijs van goed gedrag en zeden bij te brengen, zoals blijkt uit de beslissing van 2 april 2013. Het is de verantwoordelijkheid van verzoeker om een aanvraag gezinshereniging in te dienen die aan alle indieningsvoorwaarden voldoet. Gelet op de wettelijke procedures die openstaan voor verzoeker en waarvan hij gebruik kan maken, kan in dit geval en op dit moment bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofde van de staat een positieve verplichting bestaat om verzoekers recht op gezinsleven te

handhaven. Verzoeker dient eerst zelf gebruik te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor hem openstaan, vooraleer de staat ertoe verplicht kan worden om verzoekers recht op een gezinsleven te beschermen.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Derhalve dient het beroep ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, onontvankelijk verklaard te worden wegens een gebrek aan belang. De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, dat luidt als volgt:

“Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Dat de aanvraag van verzoeker op 04.12.2014 onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat verzoeker zijn aanvraag in België heeft ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden. Dat er in het geval van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die hem verhinderen om naar Rwanda terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat verzoeker ten eerste aanhaalt dat hij in België een feitelijk en effectief gezin vormt met zijn echtgenote en hun drie kinderen, die allen in het bezit zijn van een definitieve verblijfsvergunning.

Verwerende partij antwoordt hierop dat de verplichting om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen geen breuk van de duurzame relatie betekent dan wel van de relatie met de kinderen, maar slechts een tijdelijke scheiding wat geen ernstige nadeel met zich meebrengt.

Dat de verwerende partij echter op geen enkele manier rekening houdt met de moeilijke situatie waarin zowel verzoeker, zijn echtgenote als zijn kinderen zullen terechtkomen bij een zelfs maar tijdelijke scheiding.

De kinderen van verzoeker zijn namelijk alle drie nog zeer jong, en de echtgenote van verzoekster is voltijds aan het werk om het gezin te kunnen onderhouden. Op dit moment is het verzoeker die voor de kinderen en het huishouden zorgt wanneer zijn vrouw gaat werken. Wanneer verzoeker voor onbepaalde tijd zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst, dient zijn echtgenote echter minder lange dagen te gaan werken of opvang te zoeken voor de kinderen. Beide oplossingen zijn kostelijk voor het gezin dat toch al moet zien te overleven met één inkomen.

Dat verzoeker bovendien bij zijn vertrek niet zal kunnen inschatten hoe lang de behandeling van zijn aanvraag en aldus zijn afwezigheid zal duren: dit zou maanden en misschien zelfs jaren kunnen duren.

De kinderen van verzoeker maken op dit moment een zeer belangrijke periode in hun ontwikkeling mee. Zij zijn oud genoeg om wel degelijk te beseffen dat hun ouderfiguur niet meer aanwezig zou zijn, vooral aangezien het tot op heden vooral verzoeker was die de zorg voor de kinderen op zich nam. De kinderen zijn dan ook erg afhankelijk van hun vader. Elke verwijdering, zelfs al zou deze maar tijdelijk zijn, zou in deze fase van ontwikkeling van de kinderen een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengen.

Dat verzoeker reeds sedert 2008 in België verblijft en hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat dit element niet in overweging genomen kan worden, daar de beoordeling hiervan dient te gebeuren in de gegrondheidsfase.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoeker alhier zijn centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat hij zijn leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar hij geen enkele actuele band mee hebben. Verzoeker heeft in Rwanda niet alleen zijn huisvesting achtergelaten, hij heeft bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land dat hij meer dan zeven jaar geleden verliet.

Dat er dan ook moeilijk van verzoeker verwacht kan worden dat hij het leven dat hij hier sedert 2008 heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar zijn land van herkomst terug te keren.

Het feit dat verzoeker zijn centrum van belangen dat hij hier sedert 2008 heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd zou moeten verlaten, zonder de garantie dat hij in zijn land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag via de geijkte weg te doen.

Dat de Raad van State trouwens eerder stelde dat het aan de Belgische Staat toekwam om overeenkomstig haar verplichting tot motivering, de redenen aan te duiden waarom de door verzoeker ingeroepen elementen van integratie, niet zou kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België. (R.v.St. nr. 131.652, 24 mei 2004, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128, 221).

Dat er aldus in hoofde van verzoeker zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die hem toelaten om de aanvraag in België te doen. De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval. 'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519) Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

4.1.2. In de nota repliceert de verweerder als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991); de beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht; De beschouwingen van verzoekende partij zijn weinig ernstig en kunnen geenszins worden aangenomen. Verzoekende partij voert een schending aan van 'de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (wet 29 juli 1991)'. De bepalingen van de voornoemde wet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht, zodat verweerder aanneemt dat verzoekende partij met haar middel de schending van deze verplichting bedoelt.

Bij lezing van de toelichting van het middel stelt verweerder evenwel vast dat verzoekende partij daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994,

Arr. R.v.St. 1994, z.p.). De formele motiveringsplicht vervat in de wet waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998,693). Waar verzoekende partij klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is haar toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpt, zodat het middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt verweerder bijkomend nog op dat de feitelijke en juridische beschouwingen die in verzoekende partij haar uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn. Verzoeker beweert dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is. Verzoeker geeft vervolgens een opsomming van de in de beslissing weergegeven elementen van integratie en geven in hun verzoekschrift een aantal elementen van integratie in België weer, waarbij zij stellen dat geen rekening werd gehouden met deze elementen en dat dit wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn.

Verzoeker gaat er met deze kritiek aan voorbij dat wel degelijk rekening werd gehouden met al deze elementen. In de bestreden beslissing wordt onder meer het volgende overwogen :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De elementen van integratie, namelijk dat betrokkene in de Belgische samenleving geïntegreerd is, dat betrokkene reeds het getuigschrift maatschappelijke oriëntatie behaalde (zie getuigschrift Kompas), dat hij zich inschreef bij CVO De Bargie voor het volgen van Nederlandse taallessen (zie inschrijvingsformulier) en dat betrokkene uiterst werkwilbig is en gewerkt heeft als seizoenarbeider (zie arbeidsovereenkomst, salarisstroomkjes), kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene verklaarde in België te zijn aangekomen op 14 april 2008, hij diende op 15 april 2008 een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 13 april 2010 met een beslissing van weigering de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De duur van de asielprocedure - namelijk bijna 2 jaar - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene heeft reeds geruime tijd een hechte relatie met mevrouw M. C. (R.R.: xxx) die in het bezit is van een B-kaart. Op 16 januari zijn betrokkene en zijn levenspartner voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent getrouwd. Samen hebben zij 3 kinderen, zij wonen allen samen en betrokkene zorgt mee voor de opvoeding van de kinderen. Een scheiding van zijn echtgenote en zijn kinderen houdt dan ook een ernstige schending in van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) in.

Dit element kan niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen geen breuk van de duurzame relatie betekent dan wel van de relatie met de kinderen, maar slechts een tijdelijke scheiding wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien dient opgemerkt te worden dat om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het kader van een duurzame relatie of legaal in België verblijvende kinderen betrokkene de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in de wet van 15 december 1980. In zijn arrest dd. 27 mei 2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)".

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij reeds enkele aanvragen tot gezinshereniging

opstartte maar dat hij niet voldaan heeft aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, meer bepaald legde betrokkene niet alle in artikel 12bis, §2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde bewijzen voor. Het is de verantwoordelijkheid van betrokkene om een aanvraag gezinshereniging in te dienen die aan alle indieningsvoorwaarden voldoet.

Verzoeker laat na aan te geven waarom deze motivering niet afdoende zou zijn, dan wel kennelijk onredelijk.

Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, kan worden opgemerkt dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., nr. 167.411, 02.02.2007; R.v.St., nr. 154.954, 14.02.2006). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (zie o.m. R.v.V., nr. 2085, 28.09.2007).

Verzoeker maakt de schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen bijgevolg geenszins aannemelijk."

4.1.3.1. Wat de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, geldt dat deze tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

4.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar verzoeker in het middel de moeilijke situatie uiteenzet waarin zowel verzoeker, zijn echtgenote als zijn kinderen zullen terechtkomen bij een zelfs maar tijdelijke scheiding, dat verzoeker bovendien bij zijn vertrek niet zal kunnen inschatten hoe lang de behandeling van zijn aanvraag en aldus zijn afwezigheid zal duren, dat de kinderen van verzoeker op dit moment een zeer belangrijke periode in hun ontwikkeling mee maken, dat ze dan ook erg afhankelijk van hun vader zijn, dat elke verwijdering, zelfs al zou deze maar tijdelijk zijn, in deze fase van ontwikkeling van de kinderen een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen, wordt het volgende overwogen.

De loutere vaststelling dat verzoeker een andersluidende appreciatie heeft dan de gemachtigde aangaande de beoordeling van de feitelijke omstandigheden en de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, met name wat betreft de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden, is geen grond om zonder meer tot schending van de materiële motiveringsplicht te besluiten. Verzoeker toont hiermee immers niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet draagkrachtig zijn of dat deze niet in staat zijn om de bestreden beslissing te schragen. De feitelijke en juridische beschouwingen die verzoeker in zijn toelichting uiteenzet, tonen slechts een ander oordeel, doch zij tonen geen gebrek in de motivering aan. Waar verzoeker beweert dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd werd, geeft hij immers slechts een opsomming van de in de bestreden beslissing

weergegeven elementen van integratie met daarbij een aantal elementen van integratie in België dewelke in het verzoekschrift worden toegelicht. Waar verzoeker meent dat geen rekening werd gehouden met deze elementen en dat dit wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn, verwijst de Raad dan ook naar de motivering van de bestreden beslissing van 4 december 2014, waar deze elementen allen werden beoordeeld en besproken, binnen de bevoegdheid dewelke wettelijk toekomt aan de gemachtigde om te oordelen of er al dan niet buitengewone omstandigheden voorhanden zijn.

Waar verzoeker aanvoert dat de elementen van integratie niet in overweging worden genomen en dat er op deze manier aan wordt voorbijgegaan dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoeker alhier zijn centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 van het EVRM, wat maakt dat hij zijn leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar hij geen enkele actuele band mee heeft, hij heeft in Rwanda niet alleen zijn huisvesting achtergelaten, hij heeft bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land dat hij meer dan zeven jaar geleden verliet, zodat er van verzoeker moeilijk kan worden verwacht dat hij het leven dat hij hier sedert 2008 heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar zijn land van herkomst terug te keren, wordt het volgende opgemerkt.

De Raad wijst er op dat artikel 9 van de vreemdelingenwet als algemene regel voorziet dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt het hem, overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet, evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden, met betrekking tot de vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument of de vreemdeling die is vrijgesteld van deze vereiste, een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard in de bestreden beslissing van 4 december 2014, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. Verzoeker toont niet aan dat het standpunt van verweerder dat de in de aanvraag om machtiging tot verblijf aangehaalde argumenten niet verantwoorden dat deze aanvraag in België wordt ingediend en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is kennelijk onredelijk of onwettig is.

De argumenten die verzoeker aanhaalt, met name dat hij *“sedert 2008 in België verblijft en hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd, dat hij alhier zijn centrum van belangen heeft gevestigd in dat hij zijn even in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar hij geen enkele actuele band meer mee heeft, dat hij in zijn land van herkomst zijn huisvesting heeft achtergelaten en dat hij momenteel ook geen sociale banden meer in het land dat hij meer dan zeven jaar geleden verliet”* zijn immers elementen dewelke slechts in de gegrondheidsfase van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ter beoordeling komen voor te liggen. Deze

elementen kunnen bijgevolg niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

4.1.3.3. Wat de opgeworpen schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft, merkt de Raad op dat verzoeker zich beperkt tot een summier theoretisch betoog dat integraal als volgt luidt: *“De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)”*.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoeker maakt alleszins niet concreet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van de aanvraag heeft plaatsgevonden. Hij kan zich op dit punt niet beperken tot een algemene stelling in deze zin.

Daarenboven merkt de Raad op dat verzoeker bij het indienen van zijn onderhavige aanvraag op 1 juli 2014 en nadien tot net voor dat de bestreden beslissing genomen werd op 4 december 2014, wel degelijk *‘in de gelegenheid gesteld werd de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken’*. Daarenboven betwist verzoeker de kwalificatie van de feiten door de gemachtigde niet evenmin wordt aangetoond als zou de gemachtigde geen grondig en zorgvuldig onderzoek naar aanleiding van de aanvraag gevoerd hebben. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ligt dan ook niet voor.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2. In punt 3 van dit arrest werd reeds gesteld dat het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten niet ontvankelijk is, zodat het tweede middel, dat enkel gericht is tegen dit bevel, niet dient te worden onderzocht.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing worden verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET